

שִׁמְעֵ

יחוד ה' הו' י"ה גי' י"א דס"ג

זיווג חיצוניות דאו"א
דגופא בגופא

יֵאֱהוּיָהּ

מדריגה ז'
יְוָד הִי וַיְוִ הִי

ע"ב דע"ב - מלכות דחסד
בירורי ב"ן דע"י, ואבא וז"א.

בכתר
בחב"ד
בו"ת

יֵאֱהוּיָהּ

יֵאֱהִלוּהֵיִם

יֵאֱהִדוֹנָהִי

גי' נ"ד

מדריגה ה' וז'
יְוָד הִי וַאֲוִ הִי

יְוָד הִי וַאֲוִ הִי

ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה
בירורי ב"ן דנוק' דעתיק,
ואימא, ונוק' דו"א הכולל.

אותיות
מספר

מדריגה ג' וז'

יֵהוּהּ יְוָד הֵאֱוֵאֵוֵא הֵאֱ

ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י
בירורי ב"ן דא"א, ויש"ס, ויעקב.

מדריגה ב' שהיא ד'
יֵהּ יֵהּ יֵהּוּ יֵהוּהּ

ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות
בירורי ב"ן, דנוק' דא"א,
ותבונה, ורחל.

ס"ה גי' רפ"ח

לחבר אלו הרפ"ח עם פנים דמלכות שם ב"ן

מדריגה ז' פנים דמלכות

יְוָד הֵהּ וּוֹ הֵהּ

ועי"ז נק' שמו (דשמע)

Ⓣ (ע דשמע)

כלים דמ"ן עם מ"ן

נפש (מא"א) **וַוֹ וַמְצַפְרָל וַמְצַפְרָל וַוֹ וַמְצַפְרָל וַמְצַפְרָל** גי' ע מיסוד דאימא

כח המעלה מ"ן והוא רוחא דיסוד דאימא

רוח (מאבא) **וּוֹ יְוָד הֵהּ וּוֹ הֵהּ** גי' ע מיסוד דאימא

מבינה דאימא
ו' אותיות

מז"ת דאימא
מספר ס"ג

יְוָד הִי וַאֲוִ הִי

יְוָד הִי וַאֲוִ הִי

גי' ע ע"ה

להמשיך חו"ן בג' הדת"י, דנה"י (כלים חיצונים),
דחג"ת ונה"י [דצ' דאבא] (ד) [מ] אימא. עם
מוחין פנימים דעיבור דצ', דל' וצ' דצלם, שהם ג'
אלהים, עם חלקי הנרנח"י, והמקיפין המלובשין
בהם, שהם ג' אהי"ה וג' הויו"ת ונקודותם כידוע.
שהם חיות, ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות,
דנרנח"י דנפש דנ"ר, דנשמה, דב"ן דמ"ה הודב"ן.
לחח"ן בג"ה דת"י דנה"י דו"ק דבירורים
הנז', הכלולים בתוך הנוק', העומדת בהיכל
אהבה דבריאה.

חיה ונשמה דרוח דנרנח"י
דנפש דנ"ר דנשמה

אֱוֵהוּיָהּוּ **אֱוֵהוּיָהּוּ**

יְוָהוּוֵהוּ **יְוָהוּוֵהוּ**

אלהים

לסלק הארת הלבוש הנמשך מעטרת יסוד
דתבונה, לת"ת דתבונה ומצטנן הארת הלבוש
הנז', לצורך [כלי] ת"ת דז"א.

בערבית

ישׂראֵל

יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת (כלים פנימים ואמצעים)] דנה"י דפרצוף ו"ק דיש"ס. עם מוחין פנימים דצ' דצלם המלובשים בהם, עם מוחין פנימים דיניקה המלובשים בהם, שהם אלהים דיודי"ן, וריבוע אלהים פשוט, שהם גמט' ש"ר והם מוחין דחו"ב. ואותיות דריבוע אלהים מלא, שהם מ"א אותיות גמט' אל"י והם מוחין דחו"ג. עם חלקי הנרנח"י והמקיפים המלובשים בהם, שהם ד' אהיה וד' הויות, ונקודותם כידוע, שהם חיות ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות, דנרנח"י דנפש (צ'), דרוח (יניקה), דנשמה, דמ"ה דמ"ה ודב"ן:

נשמה דנרנח"י דנפש

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

בינה

א אֵל אֱלֹהִים אֱלֹהִים

ג' ר

חיה דנרנח"י דנפש

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

חכמה

אֵלֶּף לַמֹּד הִי יוֹד מֵם

ג' ש

חו"ג דדעת

אֵלֶּף. אֵלֶּף לַמֹּד. אֵלֶּף לַמֹּד הִי. אֵלֶּף לַמֹּד הִי יוֹד. אֵלֶּף לַמֹּד הִי יוֹד מֵם

ג'י אל"י

מוחין מקיפים דיניקה דצ' דצלם דו"ק דיש"ס, לחח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת] דנה"י דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דבינה דז"א:
 יכוין לסלק האור המתפשט בעטרת יסוד דתבונה, להעלותו לת"ת דתבונה. ומצטננת העטרה הנז' לצורך [כניסה לכלי] הדעת דז"א:

ישראל

ביוצר

יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת (כלים פנימים ואמצעים)] דכחב"ד וחג"ת דפרצוף ו"ק דיש"ס. (עם מקיפי הל"מ המלוכשים בהם) עם המוחין דיניקה המלוכשים בהם שהם י"ה דאלהים דיוד"ן בהכאה גי' ש', מקיף דחכמה. וי"ה דאלהים דההי"ן בהכאה גי' ר', מקיף דבינה. וי"ה דאלהים דאלפי"ן, מקיף דחסדים. וי"ה פשוט, מקיף דגבורות שניהם גי' אל"י. עם חלקי הנרנח"י והמקיפים המלוכשים בהם, שהם ט' אהיה וט' הויות, ונקודותם כידוע. שהם חיות ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות, דנרנח"י דנח"י (מ') ודנרנח"י דרוח (ל') דרוח (יניקה), דנשמה, דמ"ה דמ"ה ודב"ן:

יחידה דנרנח"י דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

נשמה דנרנח"י דנח"י

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

חיה ונשמה דרוח דנרנח"י

דנח"י דרוח דנשמה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

חיה דנרנח"י דנח"י

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

נשמה דנרנח"י דרוח

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

חיה ונשמה דרוח דנרנח"י

דרוח דרוח דנשמה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

חיה דנרנח"י דרוח

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

בינה
הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה

גי' ר'

חכמה
הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי

גי' ש'

חסדים

יוד הא

גבורות

יה

גי' אל"י

מוחין מקיפים דל"מ דצלם דו"ק דיש"ס לחח"ן בג"ה דת"י דכחב"ד וחג"ת דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דחו"ב דבינה דז"א. (ובר"ח גם דכתר):
יכוין לסלק האור המתפשט בעטרת יסוד דתבונה, להעלותו לת"ת דתבונה. ומצטננת העטרה הנז' לצורך [כניסה לכלי] הדעת דז"א:

יכוין לקיים מ"ע אנכי ה' ולא יהיה לך וליחד ה' ב"ה

א"ז ט"ס דז"א שבו שם מ"ה יוד הא ואו הא.

ד נוקביה לאה, ורחל העומדת אחורי ד' ספירות תנה"י דז"א שבה שם אדנ"י.

אחדות גמורה יאהדוניה

אחד

Ⓐ

יכוין למסור עצמו עק"ה. ויכוין לקבל ד' מיתות בית דין מד' אותיות הויה וד' אותיות אדני

לייחדם ע"י ד' אותיות אהי"ה וע"י עסמ"ב.

Ⓑ

ע"ב	יוד ה' ויו ה'	א	ולייחדם ע"י	א	סקילה
ס"ג	יוד ה' ואו ה'	ה	ולייחדם ע"י	ד	שריפה
מ"ה	יוד הא ואו הא	י	ולייחדם ע"י	נ	הרג
ב"ן	יוד הה וו הה	ה	ולייחדם ע"י	י	חנק

ויכוין להעלות נרנח"י [דנשמה וחיה] שלו למ"ן אל הנוק' דז"א דאצילות העומדת בבריאה.

ולהמשיך לה י"א"י דס"ג דאותיות מכתר וחכמה דאימא, והם כמספר א"ל בסוד חסד אל.

ויכוין להמתיק בו את הב"פ שך שך דינים דזו"ן הנכללים אח"כ בה. ועי"ז מתמלא שם

אדנ"י שבה אלק דלת נון יוד שהוא גי' תרע"א כמספר ב"פ שך שך וי"א"י.

גם יכוין להעלות נרנח"י [דנשמה וחיה] שלו עם הנוק' דז"א, [עם שברי הכלים, מהיכל אהבה

דבריאה] עם הרפ"ח ניצוצין, אל הז"א (היינו אבד"ו - מע"א דף צ' רע"א).

Ⓒ

מדריגה ז'	יוד ה' ויו ה'	ע"ב דע"ב - מלכות דחסד בירורי ב"ן דע"י, ואבא, וז"א.
מדריגה ה' וז'	יוד ה' ואו ה'	ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה בירורי ב"ן, דנוק' דע"י, ואימא, ונוק' דז"א.
מדריגה ג' וז'	יוד הא ואו הא	ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י בירורי ב"ן, דא"א, ויש"ס, ויעקב.
מדריגה ב' שהיא ד'	י"ה י"הו י"הוה	ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות בירורי ב"ן, דנוק' דא"א, ותבונה, ורחל.
ס"ה גי' רפ"ח.		

ויכוין לחבר זו"ן, ומתחברת רחל עם לאה יאהדוניה

גם יכוין להמשיך מזה"י אחרונה דע"ב דא"א דדת"י דגבורות דמ"ס מוחין דהויה ואדני עם הנרנח"י דו"ק דזו"ן: (ד)

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ

אֱלֹהִים
יְהוָה

יְאֱלֹהֵינוּ

לחח"ן בג"ה דת"י דזו"ן

גם יכוין לסלק האור שבפרק אמצעי דהוד דתבונה, ולהעלות לת"ת דידה, ומצטנן הפרק הנז' לצורך [כניסה לכלי] בינה דז"א. (ה)

גם יכוין להעלות נשמת זו"ן והם אותם המוחין שנכנסו בתיבת שמע ישראל עם נשמתו (ו) [וחייתו], עם נשמת יסוד דא"א שבבינה דז"א, עם הבירורים הנז', למי"ן לאו"א.

אֱלֹהִים
יְהוָה
אלהים

אֱלֹהִים
יְהוָה
אלהים

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ
אלהים

ביוצר

יכוין להעלות המוחין שנכנסו בתיבת ישראל הם והנרנח"י שבהם ומקיפיהם כנ"ל:

**אֱהִיָּה
יְהוָה**

**אֱהִיָּה
יְהוָה**

**אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה**

**אֱהִיָּה
יְהוָה**

**אֱהִיָּה
יְהוָה**

**אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה**

**אֱהִיָּה
יְהוָה**

בינה

הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה

חכמה

הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי

גבורות
י"ה

חסדים
י"ד הא

למ"ן לאו"א

בערבית

גם יכוין להעלות המוחין שנכנסו בתיבת ישראל הם והנרנח"י שבהם ומקיפיהם כנ"ל.

**אֱהִיָּה
יְהוָה**

**אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה**

**אֱהִיָּה
יְהוָה**

בינה

א אל אלה אלהי אלהים

חכמה

אלף למד הי יוד מם

חו"ג

**אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד,
אלף למד הי יוד מם**

למ"ן לאו"א

וזה ע"י שיכוין שגם זו"ן מבררים מבירורי או"א שנפלו במקום זו"ן. ויכוין לעורר מ"ן ומ"ד דאו"א ע"י נשמה וחיה שלו וע"י ע"ב ס"ג. גם יכוין להעלות או"א למ"ן לא"א ע"י שגם הם יבררו מבירורי אחוריים דא"א שנפלו במקומם. גם יכוין להעלות א"א למ"ן לעתיק ונוק' ע"י שגם הם יבררו מבירורי עתיק ונוק' שנפלו במקומו. וגם יכוין שמעלים מזה לזה עד רום המעלות. גם יכוין להעלות כל הבירורים הנז' לע"ב ס"ג דא"ק.

ויכוין לזווג ע"ב וס"ג דא"ק שהם טעמי ע"ב עם טעמי ס"ג:

יוד הי ואו הי
איהיהיה

יוד הי ויו הי
איהיהיה

ומוציאים הי"ס דמ"ה ממצח דא"ק [טיפות המוחין דחו"ג עם] תשלום הי"ס דב"ן היוצאים מעיני א"ק, הנוגעים לבירורים הנז'. ונמשכים המוחין הנז' עם הנרנח"י ואור הטעמים ואור הא"ס שבתוכם לעתיק, ויורדים ומתלבשים בנה"י דעתיק.

ויכוין לזווג חב"ד דנה"י דע"י. (פרק עליון - חב"ד)

איהיהיה

ולחמשיך מהם הארת טיפות חו"ב דחכמה דז"א (ביוצר מעורבת עם אור חיצוניות עתיק),

לחב"ד דחג"ת דא"א.

ויכוין לזווג החב"ד דחג"ת דא"א.

איהיהיה

ויכוין להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דחכמה הנז' (ביוצר מעורבת עם אור פנימיות וחיצוניות דא"א, בערבית מעורבת עם אור חיצוניות דא"א), למזל העליון.

גם יכוין לזווג חג"ת דנה"י דע"י. (פרק אמצעי - חג"ת)

איהיהיה

להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דבינה דז"א (ביוצר מעורבת עם אור חיצוניות דעתיק),

לחג"ת דחג"ת דא"א.

ויכוין לזווג חג"ת דחג"ת דא"א.

איהיהיה

ולחמשיך [הארת] המוחין דחו"ב דבינה הנז' (ביוצר מעורבת עם אור פנימיות וחיצוניות דא"א, בערבית מעורבת עם אור חיצוניות דא"א), למזל העליון.

גם יכוין לזווג נה"י דנה"י דע"י. (פרק תחתון - נה"י)

איהיהיה

ולחמשיך [עצמות] טיפות החו"ג דחו"ב דז"א, מעורבת עם אור עצמות דעתיק,

לנה"י דחג"ת דא"א, שהם התרין כתפין.

ולזווג הנה"י דחג"ת דא"א.

איהיהיה

ולחמשיך [עצמות] טיפות המוחין חו"ג דחו"ב דז"א, מעורבת עם אור עצמות דא"א,

ג"כ למזל העליון.

(א) ויכוין להמשיך או"פ דתרין כתפין דא"א, שהם תרין עטרין דדעת [תחתון] דז"א.
וגם או"פ דקוצא דשערי דא"א, עד רישא דז"א:

ויכוין לזווג הב' מזלות נוצר ונקה, שהם ע"ב וקס"א.

יוד אלהי הי יוד הי הי

ויכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה, לחב"ד דאבא. וד' מוחין דבינה, לחב"ד דאימא.

גם יכוין שע"י ריבוי האורות נסדק היסוד דע"י, ומתגלים כל החו"ג. ועי"ז נעשים אבא ויש"ס פרצוף אחד, ואימא עם תבונה פרצוף אחד (דכללות). ויורדים או"א עילאין ומתלבשים בישסו"ת הראשונים. ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות, ודחיצונות דפנימיות, ופנימיות דחיצונות, רוחא ברוחא דאו"א (ב) אחר הזיווג החיצון דגופא בגופא.

זיווג פנימי רוחא ברוחא	בכתרים	ובחב"ד	ובז"ת
איהיהיה	איהיהיה	איהיהיה	איהיהיה

(א) ועיין בספר עלי נהר די"ג ע"א (בנדמ"ח מ"א ע"א) אות מ"ה, שכתב וז"ל: מ"ש באחד להמשיך או"פ דב' עטרין וקוצא דשערי לרישא דז"א, הוא לפנימיות דחיצונות, כנז' בדרושי ר"ה וכו'. ומ"מ משם מבואר שבחינת קוצא דשערי אינה נכנסת אלא באבות, שכל בחינת השערות היא בחינת או"מ. ונ"ל שכתב כן, כיון שהמוחין הנכנסים באבות הם ממקיפי או"א, ויש במקיפים כל מה שיש בפנימיים. א"כ בק"ש שנכנסו הפנימיים, גם קוצא דשערי היוצאה מהפנימי נמשכה עד רישא דז"א, עכ"ל. יא"ה

(ב) וכמ"ש בספר עלי נהר די"ב ע"ד (בנדמ"ח ל"ח ע"א) אות מ"ג, וז"ל: ומ"ש זווג פנימי רוחא ברוחא, אהי"ה הוי"ה אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א וכו'. והנה במלת שמע עשינו זווג חיצון, דגופא בגופא דאו"א, התמיד. ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא שהוא זווג הפנימי, וכעד"ז בזווג זו"ן. במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא, ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא. זווג זו"ן דרוחא ברוחא דוקא ביום, וע"ש. ואני הצעיר הוכרחתי לבאר זה לפי שראיתי שכתב הרב ש"ש בספר פתח עינים די"ט ע"ד אות ט"ז. וז"ל: זווג פנימי רוחא ברוחא אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, צ"ל אח"כ, וט"ס נפל בספרים וע"ש. ונ"ל הטעם שאמר ט"ס, יען כי רצה לפרש כי כאן במלת אחד אנו מזווגים ב' הזווגים הנז' דאו"א, והם זווג החיצון דגופא בגופא וגם זווג פנימי רוחא ברוחא. ולכן מטעם זה מוכרח הוא לומר כי ט"ס. וצ"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אח"כ, יען כי קודם צריך לזווג החיצון דאו"א עתה, מלבד הזווג החיצון דמלת שמע. ואח"כ מזווג הזווג הפנימי שהוא רוחא ברוחא דאו"א ג"כ. וזהו לא כמ"ש בספר עלי נהר, כי הזווג הא' שהוא זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, כבר זווגנו אותו לעיל במלת שמע, ונשאר לנו עתה לזווג הזווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א. ולכן מטעם זה גרס אחר ולא אח"כ. וא"ש ההי"ב

(א) כונה זו היא בק"ש דערבית לבד

גם יכוין לעורר מ"ד דאבא ע"י חיה שלו וע"י שם ע"ב וגם לעורר מ"ן דאימא ע"י נשמה שלו ושם ס"ג ומזדווגים בבחינת כלים החיצונים דפנימיות שלהם:

יְהוָה
יְהוָה
יְהוָה
יְהוָה
יְהוָה
יְהוָה
יְהוָה
יְהוָה
יְהוָה

להמשיך ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכותו, וכן יכוין להמשיך הד' מוחין דבינה שבחב"ד דאימא החו"ב ליסודה והחו"ג למלכותה.

יְהוָה יְהוָה

(ב) בק"ש דיוצר יכוין להמשיך מכתב"ד דאבא ליסוד דאבא ומשם ליסוד דאימא שם ע"ב שהוא בחינת טיפת ההזרעה והוא ע"ב של תיבות דויסע ויבא ויט והוא בחינת חיה כי הכלי הוא בחינת נר"ן:

יְהוָה יְהוָה

יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

ויכוין לזווג ישסו"ת הראשונים דהיינו שאימא מעלה מ"ן שהם חכמות וחסדים שהם מ"ה דב"ן והם חח"ן ודת"י דחסדים דצלם דאימא ונותנתם לאבא, ואבא משפיע מ"ד והם בינות וגבורות שהם ב"ן דמ"ה והם בג"ה ודת"י דגבורות דמוחין דצלם דאבא ונותנם לאימא, ועי"ז נכלל הצלם דאבא ונעשה כולו מחכמות וחסדים שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ומתלבשים ד' מוחין בנה"י חכמה בנצח בינה בהוד חו"ג ביסוד והם צלם דאחור (ביוצר דחו"ב) (בערבית דבינה) (ובר"ח גם דכתר) דנה"י דיש"ס. ועד"ז נכללו המוחין דצלם דאימא ונעשה כולו מבינות וגבורות שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן ומתלבשים ד' מוחין הנז' בנה"י דילה חכמה בנצח בינה בהוד חו"ג ביסוד והם צלם דאחור (ביוצר דחו"ב) (בערבית דבינה) (ובר"ח גם דכתר)

(א) כן נראה משער רוח הקדש ד"מ ע"ג יחוד ב' ועש"ב ותחלה יכוין למסור עצמו עק"ה כמ"ש לעיל במלת ה' אלהינו ה' וע"ש:

(ב) וכמ"ש בס' עלי נהר די"א ע"ג אות מ"א שכתב וז"ל הבנת הדברים אלו כי המשכה זו לאו"א הכוללים דכ"ד שעות אשר בק"ש שעה"מ נזדווגו ונתן בה בחינת הכלי ג' ע"ב גימטריא רי"ו וגם ז"א הכולל דכ"ד שעות נתן בנוקבא הכוללת דכ"ד שעות בחינת הכלי ע"ב קדם. ועתה בק"ש היום מזדווגים או"א הכוללים באחד וממשיך לאימא טיפת ע"ב דתיבות וזווג זו"ן דהולדה בנפ"א והוכרחתי לבאר זה לפי שראיתי למי שרצה לומר דטיפה וע"ב זה הוא לפרטים דאו"א דאותו זמן וכו' עש"ב: המסדר יא"ה

◆ נה"י דג"ר דישסו"ת א' - עיין בא"ל ח"א, דף ס"א סע"ב.

(דג"ר)

(דג"ר)

דנה"י דתבונה. ואז יכוין להוציא ב' צלמי המוחין דאו"א שבנה"י דישסו"ת הא' וכל צלם כלול מי"ס שבו דכל פרצוף ופרצוף מהפרצופים הנ"ל ויורדים ומתלבשים כל ב' צלמי המוחין דאו"א מהפרצופים הנ"ל באחוריים דכחב"ד דישסו"ת השניים דהפרצוף הנ"ל. ומוציאין הארת המוחין שלהם ומקיפים מוחין לכחב"ד דישסו"ת השניים דפרצוף הנ"ל. והם **מ** דצלם ויכוין להשאיר שם שורשי המוחין שהם הכחב"ד דב' הצלמים דאו"א דפרצופים הנ"ל. ולהמשיך שארית המוחין שהם הו"ק דב' הצלמים דאו"א דהפרצופים הנ"ל ומתלבשים באחוריים דחג"ת דישסו"ת הב' דפרצופים הנ"ל. ומוציאין הארת המוחין שלהם ומקיפים מוחין לחג"ת דפרצופים הנ"ל והם **ל** דצלם. ולהשאיר שם החג"ת דב' הצלמים הנ"ל. ושארית המוחין שהם הנה"י דב' הצלמים להמשיכם ולהלבישם בט"ס חח"ן בג"ה דת"י דאחוריים דט' פרקין דנה"י דכל פרצוף ופרצוף דישסו"ת השניים דהפרצופים הנ"ל הנק' **צ** דצלם והם ישסו"ת השלישיים:

ביוצר (א) אחר כך יכוין לזווג את אבא ואימא דחיצוניות דפנימיות בבחינת כלים

(א) **י"ל** כי איך יכול לזווג את או"א דחיצוניות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות בלתי מסירת עצמו עק"ה ולקבל ד"מ ב"ד ובלתי עליית מ"ן דרפ"ח ניצוצין ונר"ן שלו ובלתי זווגי ע"ב וס"ג דא"ק וע"י וא"א ותרין מזלין וכו' וכו', ועוד ג"כ כי כמה טורח טורח בזווגי או"א דפנימיות דפנימיות והיא מתחלת התפלה ועד עתה וכ"ז נאמר כי הוא דוקא בפנימיות, אלא מוכרח הוא שנאמר כי כל מה שעשינו מתחלת התפלה ועליית המ"ן דרפ"ח ניצוצין דק"ש וג"כ הזווגים דע"ב וס"ג דא"ק וע"י וא"א ותרין מזלין ומשם לאו"א כ"ז היו כל הג' בחינות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות שלשם יחד ובמלת לזווג או"א דפנימיות דפנימיות וכו' ואז נמשכים ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכותו וכו' משם היתה התחלת התחלקות את או"א דפנימיות דפנימיות לבדם עש שנמשכים המוחין דז"א בט"ס חח"ן בג"ה דת"י דאחק דט' פרקים דנה"י ונקרא צ' דצלם והם ישסו"ת השלישיים ובצ' דצלם דישסו"ת הג' עומדים המוחין דז"א ונשארים שם עד שאנו עוד חוזרים ומזווגים את או"א בחיצוניות דפנימיות שהמשכנו המוחין שלהם לתרין מזלין ועתה אנו מזווגים אותם בבחינת כלים דחיצונים שלהם וממשיכים ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא החו"ב בליסודו והחו"ג למלכותו וכג"כ יכוין להמשיך ד' מוחין דבינה כנו' ואח"כ יכוין לזווג ישסו"ת הראשונים דהיינו שאימא מעלה מ"ן שהם החכמות והחסדים ונותנתם לאבא ואבא משפיע בה מ"ד והם בינות וגבורות ומתלבשים המוחין הנז' בנה"י ואז יכוין להוציא ב' צלמי המוחין דאו"א שבנה"י דישסו"ת הראשונים ויורדים ומתלבשים

סדר ערכים וכינויים

עץ היים למוצאיהם

מלכות	חסד גבורה ת"ת נצח יסוד	בינה	חכמה	קוץ היוד כתר (שורשי המוחין שבכתר)	ספירות
נפש	רוח	נשמה	חיה	יחידה	נרנח"י
נוקי' (1)	ז"א (2)	אימא (3)	אבא (4)	אריך (5)	5 פרי
יעקב ורחל	זו"ן	ישו"ת	או"א עילאין	ע"י ונוקי' א"א ונוקי'	י"ב פרי
עשיה	יצירה	בריאה	אצילות	א"ק	עולמות
אותיות	תגין	נקודות	טעמים	טעמים ¹	טנת"א
צבאות לעולם ירצה בלי ניקוד	שבא ת' חולם קובוצ שורק	צירי	פתח	קמץ	ניקוד
עטרת היסוד	יד שמאל ת גוף ה רגל שמאל הברית	מוח שמאל	מוח ימין	גולגלתא	גוף
בין (מילוי-כ"ו)	מ"ה (מילוי-י"ט)	ס"ג (מילוי-ל"ז)	ע"ב (מילוי-מ"ו)	ע"ב ¹	הו"י במילוי
יוד הו הו הו	יוד הא ואו הא	יוד הי ואו הי	יוד הי ויו הי		
קנ"א (מילוי-ק"ל)	קמ"ג (מילוי-קכ"ב)	קס"א (מילוי-ק"מ)	קס"א (מילוי-ק"מ)		אקי"ה במילוי
אלף הו הו הו	אלף הא יוד הא	אלף הי יוד הי	אלף הי יוד הי		
כבד	לב	מוח	מקיף חיה	מקיף יחידה	מל"כ
היכל	לבוש	גוף	נשמה	שרש	שנגלי"ה

גולגלתא-כתר

יְהוָה

מוח שמאל-בינה

נוקי' דעתיק

יְהוָה

זרוע שמאל-גבורה

אימא עי'

יְהוָה

רגל שמאל-הוד

נוקי' דז"א

יְהוָה

דעת

א"א ונוקי'

יְהוָה

גופא-ת"ת

ישש ותבונה

יְהוָה

הברית-יסוד

יעקב ורחל

י"ד הו וו הו

עטרת היסוד-מלכות

יְהוָה

מוח ימין-חכמה

עתיק

יְהוָה

זרוע ימין-חסד

אבא עי'

יְהוָה

רגל ימין-נצח

ז"א

יְהוָה

ובחי' ישו"ת הראשונים שהם שנים והמסתעף

נ"ר דכל פרצוף ודכל בחינה כבר מתוקן.

ידוע הוא ש-נ"ר של כל פרצוף ופרצוף כבר מתוקן ע"י המאציל, וכל עבודתנו בבירור ה-רפ"ח היא עבור הבאת הנשמה.

ולכן זו"ן ש-נ"ר שלהם מלביש את א"א מטיבור שלו ולמטה, בקבלת המוחין נוסף להם בחינת נשמה וילבישו לא"א מעל לטיבורו, וה"ה בפרצוף ישו"ת ש-נ"ר שלהם מלביש לא"א מחזה דא"א ולמטה, בקבלת המוחין נוסף להם בחינת נשמה וילבישו את א"א מעל החזה, וכן עד"ז פרצופי או"א וא"א וע"י. ועיין בתו"ח דף קנ"ז ע"א שכתב וז"ל:

נמצא שמלבד שנתקנו נרנח"י ד-נ"ר דז"א ע"י המאציל העליון מאליו פנים ואחור, גם נתקנו ו"ק דבינה ודחכמה דז"א מאליו על ידי המאציל וכו'.

וביאור הדברים הוא שלא רק ה-נ"ר הכולל של פרצוף זו"ן מתוקן, אלא כל נ"ר של כל בחינה ובחינה כבר מתוקן, וא"כ ו"ק ד-בינה שהוא נ"ר ד-נשמה, ו-ו"ק ד-חכמה שהוא נ"ר ד-חיה אף הם מתוקנים.

ונמצא שביום חול שכל עבודתינו היא להביא נה"י ד-נשמה ל-זו"ן, הרי ש-נ"ר ד-נה"י דהיינו ו"ק ד-נה"י כבר מתוקן ע"י המאציל, וכל עבודתנו היא להביא בינה ו-חכמה והיינו בינה בלחש וחכמה בחזרה [ו-כתו במנחה דעש"ק] וכמבואר כל זה באורך בשע"ר ח"א שאלה י"ג ו-ל"ג.¹

סדר הבירורים והעליות עד ע"ב ס"ג דא"ק.

בנה"ש דף כ"ג סע"ג ד"ה גם, כתב וז"ל:

גם נודע כי ישראל נקראו בני דזו"ן,

וכל מה שאנו מבררים ע"י התפילות והמצוות,

הוא מבחינת בירורי המלכים ד-זו"ן ומבחינת הנשמות,²

להעלותם ל-או"א להתקן [והעליה לאו"א תהיה עפ"י הסדר שיבואר לקמן].

ואז ניתן כח ב-זו"ן ומבררים גם הם מבחינת האחוריים ד-או"א ו-ישו"ת,

ומעלים אותם [יחד עם בירורי זו"ן שנבררו ע"י עם ישראל],

והבירורים ד-זו"ן נשארים ב-או"א להתקן.

למדנו מנה"ש הנ"ל, שכל פרצוף תחתון מברר את בירורי הפרצוף שמעליו ומעלה אליו את בירוריו, ואח"כ אותנו פרצוף עליון שנבררו עתה בירוריו, כאשר הוא יברר את בירורי הפרצוף שמעליו ויעלה לפרצוף שעליו את בירוריו, יעלה אליו [דהיינו לפרצוף שמעליו] גם את בירורי עצמו.

ובירורי הפרצוף התחתון שעולים לפרצוף אחד שמעליו נשארים שם ונתקנים שם, ואח"כ בעת התיקון ימשיך הפרצוף העליון לפרצוף שתחתיו את בירוריו אחר שתוקנו וכדלקמן. לסיכום:

א. עם ישראל מברר בירורי זו"ן שהם החלקים השייכים ל-זו"ן שנפלו ב-בי"ע בעת מקרה המלכים, ומעלים את בירורי זו"ן ל-זו"ן.

ב. זו"ן מבררים גם הם מבירורי ישו"ת³ מ-ב' בחינות, האחת מבירורי האחוריים דישו"ת שנשארו בגבול עולם האצילות, והשניה מבירורי נה"י דישו"ת שנפלו עם זו"ן לבי"ע, ונמצאים עתה מכח בירור הרפ"ח שבירר עם ישראל בגבול עולם האצילות⁴. ומעלים זו"ן את בירורי ישו"ת יחד עם בירורי זו"ן שנבררו ע"י עם ישראל ל-ישו"ת.

1. וראה באיפה שלימה דף ל"ז ע"א אות ו' ומשם בארה שכל זה הוא בבחינת שרשי המוחין אשר בכתר ואכמ"ל.

2. נשמות דווקא כיון שבירורי נ"ר כבר מתוקנים, וכנ"ל בתו"ח.

3. יש לדעת שכשהבירורים הם לצורך מוחין דפנים, הסדר הוא ש-זו"ן מבררים בירורי ישו"ת, ו-ישו"ת מבררים את בירורי או"א.

אבל כשהבירור הוא לצורך מוחין דאחור, זו"ן מבררים את בירורי ישו"ת וגם את בירורי או"א, כמבואר כל זאת באיפה שלימה אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אות ג'.

4. ענין זה של ב' בירורים ב-ישו"ת וכן הוא ב-או"א וב-א"א, מבואר בהרחבה בדברי היפ"ש על ע"ח שער הנקודים פ"א דף ל"ד ע"ג אות א', ובאיפה שלימה על אוצ"ח דף ל"א ע"ג ודף י"א ע"ג אות ט' ובדף ח' ע"ב אות ח'. ועיין עוד במה שנבאר בזה לקמן.

ג. ישסו"ת מבררים גם הם מבירורי או"א מ-ב' בחינות, האחת מבירורי האחוריים דאו"א שנשארו בגבול עולם האצילות, והשנית מבירורי נה"י דאו"א שנפלו עם זו"ן לבי"ע ונמצאים עתה מכח בירור הרפ"ח שביררו עם ישראל בגבול עולם האצילות. ומעלים ישסו"ת את בירורי או"א יחד עם בירורי ישסו"ת שנבררו ע"י זו"ן ל-או"א. ד. או"א מבררים בירורי או"א מ-ב' בחינות הנז"ל, ומעלים את בירורי או"א יחד עם בירורי או"א שנבררו ע"י ישסו"ת ל-או"א. ה. או"א מברר בירורי נה"י דעתיק שנפלו עם זו"ן לבי"ע⁵, ומעלה את בירורי עתיק יחד עם בירורי או"א שנבררו ע"י או"א ל-עתיק, וכן עד"ז כל מה שלמעלה מעתיק.

קבלת המוחין דנשמה.

אחר שכל הבירורים עלו עד ע"ב ס"ג דא"ק, מתייחדים ע"ב וס"ג דא"ק, ונמשך ממצח דא"ק שם מ"ה החדש ותשלום י"ס דב"ן מעינים דא"ק ונמשכים דרך המדרגות עד עתיק, ואז נוטל עתיק חלקו. וכבר ביארנו לעיל ד-נ"ר דעתיק כבר מתוקן ע"י המאציל, וכל מה שעתיק מקבל עתה הוא בחינת מוחין דנשמה. והנה בירורי עתיק עלו לבחינה שלמעלה מעתיק להתקן, נמצא שעתה משפיעה הבחינה העליונה הזו לעתיק ב' בחינות מוחין, האחת היא המוחין שנעשו מכח בירורי עתיק מבי"ע שעלו להתקן, והשנית חלק המגיע לעתיק מהשפע שבא עתה מיחוד ע"ב וס"ג דא"ק, ושתי בחינות אלו יהיו בחינת נשמה לעתיק.

ונדבר עתה בפרצוף ישסו"ת, בתחילה ביררו זו"ן בירורי ישסו"ת והעלום ל-ישסו"ת, ו-ישסו"ת העלו את בירורי עצמם ל-או"א, ואחר זווג ע"ב וס"ג דא"ק יצא שם מ"ה החדש ותשלום י"ס דב"ן והגיע השפע עד או"א. ועתה ממשיכים או"א ל-ישסו"ת את בירורי ישסו"ת שביררו זו"ן בתחילה, ובנוסף לזה גם את חלקי ישסו"ת המגיע להם משם מ"ה ושם ב"ן החדשים, ויעשו שניהם בחינת מוחין דנשמה ליססו"ת.

ועל ידי תוספת זו, ישסו"ת שהיו בתחילה מלבישים ל-או"א עד החזה, שזה גובה נ"ר ד-ישסו"ת, הרי עתה מכח השפע החדש שהוא מוחין דנשמה שקיבלו, עולים ומלבישים את או"א במקום יותר גבוה מחזה ד-או"א.

וכך הוא גם ב-זו"ן, עם ישראל מבררים את בירורי זו"ן ומעלים אותם ל-זו"ן, ו-זו"ן מעלים את בירורי עצמם ל-ישסו"ת, ועתה כשמגיע השפע של שם מ"ה החדש ותשלום י"ס דב"ן, נמשך ל-ז"א מ-ישסו"ת ב' בחינות מוחין, האחד מה שנעשה מוחין מכח בירורי זו"ן שעלו ל-ישסו"ת להתקן, והשני הוא מה שמגיע ל-זו"ן מבחינת חלקם משם מ"ה ושם ב"ן שיצאו עתה מחדש ממצח ועינים דא"ק.

ועל ידי זה זו"ן נגדלים, והיינו שנוסף על בחינת ה-נ"ר המתוקן כבר אצלם מכח המאציל, נוסף להם עתה בחינת נשמה, ובמקום שילבישו על או"א מטיבורו ולמטה מלבישים עתה במקום יותר גבוה שהוא מקום הנשמה ד-ז"א.

ועפ"י האמור נבין עתה את דברי הרש"ש בנה"ש דף ט' רע"א, וז"ל:

והנה ז"א דאצילות נתקן,

ונתוסף ובא לו פרצוף שלישי שהוא בינה,

עם מוחין דנרנח"י דנשמה ע"י ישסו"ת כנזכר לעיל,

וע"י תוספת פרצוף זה נגדל כשיעור קומת ישסו"ת.

וכמו כן נתוסף ובא פרצוף שלישי [ל-ישסו"ת] שהוא בינה,

עם מוחין דנרנח"י דנשמה ל-ישסו"ת ע"י או"א עילאין⁶.

5. אך בעתיק לא היה חלק שנפגם וירד בגבול עולם האצילות, ולכך כל הבירור שיש בעתיק הוא מהבחינות שירדו עם זו"ן לבי"ע.

6. והנה אעפ"י שמפשוטות לשון הרש"ש דלקמן משמע שבתחילה ז"א נגדל כשיעור קומת ישסו"ת ורק אח"כ נגדלו ישסו"ת כשיעור קומת או"א וכן הלאה, מכ"מ אין כוונת הדברים כך, אלא ודאי שכל הגדלת הפרצופים נעשית ע"י שפע שבא מלמעלה וכנ"ל, שבתחילה לוקח עתיק חלקו ונגדל בבחינת הנשמה שלו, ואח"כ לוקח או"א חלקו וכו', וכן עד"ז ישסו"ת לוקחים חלקם ואח"כ זו"ן לוקחים חלקם, באופן שלעולם סדר הגדלת הפרצופים הוא מלמעלה למטה.

צלם ולבוש.

למדנו לעיל שכל המשכת השפע שהוא המוחין דנשמה מהפרצוף העליון לפרצוף שתחתיו, נעשה ע"י זווג של הפרצוף העליון שמוליד את השפע לפרצוף שתחתיו.

ויש להבין הרי הזווג של העליון הוא מהבחינות השייכות לעליון, והיינו שכאשר ישסו"ת מתייחדים לצורך זו"ן, הם מתייחדים ע"י השפע שיש להם מצד עצמם וטיפת הזווג היא מחלקי ישסו"ת עצמם.

וא"כ ראוי שימשך מישסו"ת לזו"ן חלקים השייכים לישסו"ת עצמם ולא רק חלקי הבחינות השייכות ל-זו"ן מבחינות מ"ה וב"ן שבאו עתה.

וכדי להבין ולתרץ קושיא זו נפתח בע"ח שער המוחין פ"א [דף צ"ח ע"ב] שם כתב הרב, וז"ל: והענין דע כי א"א בשום אופן להצטייר הולד אלא ע"י הנפש הנותן כח בו,

ואמנם הנפש הזו אינה יכולה לכנוס עד שתתחיל איזה התחלה להצטייר בגוף הולד. וביאור הדברים הוא שאי אפשר לולד להצטייר אלא כח תבוא בו הנפש הנותנת בו כח,

אבל נפש זו אינה יכולה לכנוס בולד עד שיתחיל איזה משהו להצטייר בגוף הולד, נמצא א"כ שאי אפשר לזה בלא זה ואי אפשר לזה שיקדם לזה.

ולכך מבאר הרב בהמשך, וז"ל:

ולכן הוכרח שתחלה יטילו הזכר והנקבה טפת זרע החומריים וכו',

ואז נמשך בטפת ההם קצת רוחניות מנפש האב ואם עצמן וכו',

ואז כבר יש שאור להחמיץ, ואז מתבררין הבירורין של ז"א מעט מעט וכו'.

למדנו שכדי לבנות את גוף ז"א כדי שתוכל להכנס בו הנפש שלו השייכת לו מצד עצמו, צריך שבתחילה תינתן טיפה חומרית מ-א"א, ואז ניתן בתוכה גם טיפה רוחנית

המציינת את החומר, ועי"ז מצטייר ז"א, ועתה יכולה לכנוס בו נפש הולד שבאה לו מצד עצמו.

ובהמשך ביאר הרב את דבריו ביתר הרחבה, וז"ל:

ואמנם טפת הזרע נמשכת מהחומר של האב,

והרוחניות שבו מן הנפש עצמה שבאב.

וכן כיוצא בזה בטפת האם יש בה חומר האם עצמה,

ורוחניותה שבה מהנפש שבה.

והנה הנפש ההוא נקרא רוחא דשדי בגווה כנודע,

ומשם נותנה קצת מן אותה הרוח בתוך הטפה ההוא,

ונמצא עתה כי התחלת שאור להחמיץ העיסה שהם בירורי הולד עצמן,

הנה הם ב' טפות זכר ונקבה עם ב' ניצוצין נפשות או"א עצמן וכו'.

נמצא כי בטיפת האב יש חומר ורוח, חומר מחומריות האב ורוח מנפש האב.

וכן בטיפת האם יש חומר ורוח, חומר מחומריות האם ורוח מנפש האם.

ושתי טיפות אלו הם שניתנות לולד והם הגורמות להתחלת ציור הולד, ורק אחרי זה תוכל להכנס בולד נפשו שבאה לו מצד עצמו.

ועפ"י זה נבין ש-ישסו"ת משפיעים ל-זו"ן גם מחלק עצמם שהיא היא טיפת הזרע המורכבת מחומר ורוח של ישסו"ת וכנ"ל, ובנוסף לזה משפיעים ישסו"ת ל-זו"ן את חלקי מ"ה וב"ן שבאו עתה ושהופקדו אצלם עבור זו"ן.

ועיין עוד בשער המצוות פרשת יתרו [דף ט"ז ע"ב] בענין מצות כיבוד אב ואם, שכתב הרב וז"ל:

והנה בעת שמזדווג האדם עם בת זוגו,

הם ממשיכים הנשמות הנז',

ואז אביו נותן בה מבחילי החסדים אשר בו קצת חלק מהם,

ומתחבר עם הנשמה החדשה הזו,

ונעשה בחילי אביו כעין מלבוש אליה,

כדי להדריכה ולסייעה בעולם הזה לקיים המצוות ולעסוק בתורה.

כי הנה הולד נולד קטן ואיך ידע מעצמו ללכת בדרכי התורה והמצוות

אם לא ע"י חלק נשמת האב

המסייעו ומייעצו ומדריכו ללכת בדרך זו ילך וכו'.

וכן עד"ז אמו נותנת בנשמה זו חלק מבחי' הגבורה אשר בה, ונעשית לה כעין לבוש. באופן כי כל מה שיעשה האדם בעולם הזה, יש בו חלק לאביו ולאמו, כי הם המסייעים ומדריכים אותו בעולם הזה ע"י זה הלבוש שילבישוהו כנז', ואפ' כל השפע שמשפיעין עליו מלמעלה, אינו נמשך אלא ע"י הלבוש הזה.

למדנו שבאדם התחתון טיפות הזרע מצד האב והאם משמשות כעין לבוש לנשמת הולד עצמו.

ועפ"י האמור לעיל אפשר לומר שגם באדם התחתון, קודם שתכנס בילד הנפש שבאה לו מצד עצמו, צריך שבתחילה יקבל הולד מאביו ומאמו טיפה רוחנית וטיפה גשמית, כדי שע"ז יתחיל להצטייר גוף הולד ואז תוכל לכנוס בו נשמת הולד עצמו. וטיפות אלו הבאות לולד מאביו ומאמו הם צלם ולבוש, שהלבוש הוא הטיפה הגופנית - החומרית, והצלם הוא הטיפה הרוחנית - הצורה [והיא בחינת הצלם הדק].

מאיזה בחינות נמשכים הצלם והלבוש.

בנה"ש דף ט' רע"א כתב הרש"ש, וז"ל:

הרי איך בבוא הנשמה לז"א ונגדל כשיעור [נ"ר ד-] ישסו"ת, נגדלו ועלו ישסו"ת למקום או"א עילאין, ולא זזו ולא נסתלקו [נ"ר דישסו"ת] ממקומם, כי זה הגידול והעליה שהיה להם לישסו"ת, היה לפרצוף השלישי הזה הניתוסף להם מחדש, [דהיינו שבאה נשמה ל-ישסו"ת על בחינת ה-נ"ר שכבר קיימים], אבל הפרצוף שהיה להם מקודם [דהיינו נ"ר ד-ישסו"ת], בו מלובשים המוחין דנשמה דז"א, והוא מתפשט תוך פרצוף השלישי ד-ז"א.

למדנו שהמוחין דנשמה ד-ז"א מתלבשים בפרצוף נ"ר ד-ישסו"ת, שהוא הפרצוף שהיה ל-ישסו"ת מתחילה.

וביאור הדברים הוא, שהמוחין של הפרצוף התחתון נמשכים מלובשים במה שהיה לפרצוף העליון מקודם שנגדל, והיינו בבחינת הנ"ר שלו [של העליון], אמנם בסוף העמוד כתב הרש"ש דברים סותרים, וז"ל:

וממשיכים אותם הבירורים עם הנרנח"י הנז', לפרצוף שהוא התחתון בבחינת מוחין,

מלובשים בצלם הנמשך מהמוחין של הפרצוף שהוא העליון וכו',

וכן המוחין עצמם של הפרצוף הוא העליון נעשו מהבירורים שלו.

וביאור דבריו הוא שהבירורים של הפרצוף התחתון נמשכים עתה לפרצוף התחתון בבחינת מוחין, ומוחין אלו באים מלובשים בצלם הנמשך מהמוחין של הפרצוף העליון, ואותם המוחין של הפרצוף העליון נעשו מהבירורים שלו עצמו.

למדנו שהמליבש את המוחין של הפרצוף התחתון, הם המוחין של הפרצוף העליון שנעשו מהבירורים של הפרצוף העליון, דהיינו מה שניתוסף לעליון בבחינת נשמה.

נמצא שבראש העמוד כתב הרש"ש שהמוחין של התחתון באים מלובשים בבחינת ה-נ"ר של העליון, והיינו בפרצוף שהיה לו מקודם, ובסוף העמוד כתב הרש"ש שהמוחין באים מלובשים בבחינת הנשמה של העליון, והיינו בפרצוף שבא לו מחדש.

וראה באיפה שלימה דף ל"ד ע"ד תוך אות א', שכתב וז"ל:

וכבר כתבתי באש"ל בביאור דברי הרש"ש שהטיפה הרוחנית היא ממוחין דישסו"ת שבא להם מחדש וכו', וטיפה גופנית בא להם מפרצוף הראשון שהיה להם.

וביאור הדברים הוא שיש לחלק בין הצלם שהוא הטיפה הרוחנית שבאה ל-ז"א, לבין הלבוש שהוא הטיפה הגופנית שבאה ל-ז"א.

והיינו שהטיפה הגופנית שבאה לז"א, היא מ-נ"ר דישסו"ת דהיינו מפרצוף שהיה לישסו"ת מקודם, וכמ"ש הרש"ש בנה"ש דף ט' רע"א.

אבל הטיפה הרוחנית שהיא הצלם, מגיעה לז"א מהמוחין דיססו"ת שבאו להם מחדש, וכמ"ש הרש"ש בנה"ש דף ט' סע"א.

מאיזה בחינה מבחינות המוחין נמשך הצלם.

נחזור עתה למה שביארנו לעיל, ש-זו"ן מבררים ב' בחינות ל-ישסו"ת, האחת מבירורי האחוריים ד-ישסו"ת שנשארו בגבול עולם האצילות, והשנית מבירורי ישסו"ת שנפלו עם זו"ן ל-בי"ע.

ו-ב' בחינות אלו עולים ל-ישסו"ת, ו-ישסו"ת מעלים אותם יחד עם בירורי או"א ל-או"א. וכאשר או"א משפיעים את השפע הראוי ל-ישסו"ת משם מ"ה ומשם ב"ן שיצאו עתה מחדש, הם ממשיכים אותם יחד עם ב' הבירורים הנ"ל, ונעשה הכל בבחינת מוחין ל-ישסו"ת.

ודברים אלו הובאו בהרחבה באיפה שלימה [אוצ"ח דף ל"א ע"ג בסוף שורה המתחילה הנהר], וז"ל:

ובנה"ש הקדמת ק"ש דף כ"א ע"ג כתב וז"ל,
 כך ניתן כח בזו"ן דכל פרט לברר מחלקי בירורי או"א וישסו"ת,
 ומחלקי בירורי האחוריים ההם דאו"א וישסו"ת דזו"ן ההם עכ"ל יעו"ש.
 ומ"ש מחלקי או"א וישסו"ת ר"ל כמ"ש בשער ההקדמות דל"ז,
 והם בירורי ז' מלכים הראויים לאו"א וישסו"ת,
 שהם מבחי' חו"ב של המלכים כמ"ש שם בשער ההקדמות.
 ועיקרם ושורשם של הבירורים אלו הם אחוריים דאו"א וישסו"ת,
 שנעשו מוחין לז' מלכים בעולם הנקודים שהם הזו"ן, ונקראים על שם הזו"ן.
 וכשירדו כלים דז' מלכים לבי"ע,
 ירדו אלו הד' אחוריים דאו"א וישסו"ת עמהם לבי"ע כמ"ש במבו"ש הנ"ל.
 ועתה ע"י תפילותינו שאנחנו מבררין בירורי זו"ן,
 וזו"ן מבררין בירורי או"א וישסו"ת, הם שני בחינות בירור,
 אחד אשר יש לאו"א בז' מלכים,
 שהם בחי' הד' אחוריים דאו"א וישסו"ת,
 אשר ירדו עם המלכים ל-בי"ע,
 ועלו עם הבירורין שביררו ישראל ע"י התפילה, ועלו עד גבול האציל.
 ובירור השני הוא אחוריים דאו"א וישסו"ת,
 כשירדו למטה באציל ולא יותר,
 שבהם מלובשים מדרגות העליונות של האורות
 העסמ"ב דז' מלכים שנשארו באציל.
 ומאלו השני בירורים אשר הן בחי' האחוריים דאו"א,
 בין שירדו לבי"ע ובין שנשארו באציל,
 מהם נעשה מוחין ל-או"א ו-ישסו"ת,
 וכשנותנין מוחין לז"א הנה מוחין דז"א,
 הם מתלבשים בצלם הנמשך מאלו המוחין שהם בירורי או"א וישסו"ת.

והמעייני בדברי האיפה שלימה הללו, יבין שיש שני סוגי בירורים:

א. חלקי בירורי או"א וישסו"ת, שנפלו ונמצאים בגבול עולם האצילות.

ב. חלקי בירורי אחוריים או"א וישסו"ת ד-זו"ן, שנפלו ל-בי"ע.

ומשני סוגי הבירורים הללו נעשו מוחין לאו"א וישסו"ת, אלא שיש חילוק ביניהם, וכפי שמבואר בהמשך דברי האיפה שלימה, וז"ל:

אחוריים דאו"א שנעשו מוחין לזו"ן בזמן המלכים [ונפלו עמם בשבירה לבי"ע], עתה בזמן התיקון נבררים מהם חלקים לצורך מוחין דאו"א וישסו"ת, וכשמזדווגים או"א וישסו"ת לתת מוחין לזו"ן, ממשיכים טיפות מוחין שלהם כדי שיתלבשו בהם אורות של ז"א.

למדנו שחלק הבירורים שנפלו מאו"א וישסו"ת ונשארו בגבול עולם האצילות, הם נמשכים לאו"א וישסו"ת בבחינת מוחין ונשארים אצל או"א וישסו"ת.

אבל אותם הבירורים שנבררו מחלקי או"א וישסו"ת שהיו בתחילה בחי' מוחין דזו"ן

ונפלו עם ז'ו"ן ל-בי"ע, הם נמשכים בתחילה בבחינת מוחין לאו"א וישסו"ת, ואח"כ או"א וישסו"ת ימשיכו אותם בבחינת הצלם הנמשך ל-ז"א שהוא הטיפה הרוחנית. יצא לנו שצלם דז"א נמשך מהמוחין דאו"א וישסו"ת שנעשו מכח בירורי נה"י דאו"א וישסו"ת שירדו ל-בי"ע.

ולהשלמת הדברים חשוב ביותר ללמוד בנה"ש דף כ"ג ע"ד ששם כתב הרש"ש ז"ל:

המשל בזה **שהבירורים דז"א** שנבררו ועלו ע"י ישראל לאו"א לתקנם,

באים בבחינת **מוחין** לז"א,

מלובשים בצלם הנעשה מבירורים דאו"א,

שנבררו ועלו ע"י ז"א לא"א לתקנם,

ובא"א היו ב' זיווגים כנ"ל ותיקן את הבירורים ההם דאו"א,

והמשיכם להם בבחינת **מוחין**,

מלובשים בצלם הנמשך מהבירורים שלו [של א"א],

שעלו ע"י או"א ונתקנו ע"י עתיק והמשיכם לא"א בבחינת **מוחין**,

ומהמוחין ההם המשיך **הצלם ההוא להלביש המוחין ההם דאו"א**,

ומהמוחין ההם דאו"א המשיכו גם הם **צלם להלביש המוחין דז"א**.

למדנו **שהמוחין דזו"ן** שנבררו ע"י עם ישראל ונתקנו **אצל ישסו"ת** באים חזרה אל ז'ו"ן בבחינת מוחין, **מלובשים בצלם** הנמשך מחלק המוחין **דישסו"ת**, והיינו **מהבירורים של ישסו"ת מבי"ע שעלו ונתקנו באו"א**.

ואו"א המשיכום **לישסו"ת מלובשים בצלם** הנמשך מחלק **המוחין דאו"א**, והיינו **מהבירורים של או"א מבי"ע שעלו ונתקנו בא"א**.

וא"א המשיכם **לאו"א מלובשים בצלם** הנמשך מחלק **המוחין דאו"א**, והיינו **מהבירורים של א"א מבי"ע שעלו ונתקנו בעתיק**.

ועתיק המשיכם **לא"א מלובשים בצלם** הנמשך מחלק **המוחין דעתיק**, דהיינו **מהבירורים של עתיק מבי"ע שנתקנו אצל פרצוף שלמעלה ממנו** וכעד"ז.

נמצא **שהמוחין דזו"ן מלובשים בצלם דישסו"ת**, וצלם דמוחין **דישסו"ת מלובש בצלם דמוחין דאו"א**, וצלם דמוחין **דאו"א מלובש בצלם דמוחין דאו"א**, וצלם דמוחין **דאו"א מלובש בצלם דמוחין דעתיק**.

אם כן נמצא שיש בז"א חלק מכל הפרצופים שמעליו דהיינו עתיק וא"א ואו"א⁷.

7. ועפי"ז מובן מ"ש הרב במבר"ש דף נ"ו ע"ד, וז"ל:

ואל תתמה איך **מוחין ב' כו'** היו קלי,

כי זהו מבחי' **שמתלבשת** בזו"ן למטה להיות להם **מוחין**,

ובאותה **הבחי' נחשבת כזו"ן ממש**.

וביאור הדברים הוא ששואל הרב איך יש בירורים מבי"ע גם לחלקי עתיק וא"א ואו"א וישסו"ת אעפ"י שלא היה בהם שבירה.

ומתרץ עפ"י הנ"ל דמאחר ז'ו"ן נשברו, ובזו"ן מלובשים חלקי מוחין של ישסו"ת, או"א, א"א ועתיק, א"כ נמצא שכשנשברו ז'ו"ן ירדו עמם לבי"ע גם חלקי המוחין שקבלו מישסו"ת ואו"א וא"א ועתיק, אלא שלפי"ז יוצא חידוש גדול והוא, שגם קודם זמן התיקון היה סדר הלבשה ונתינת מוחין מפרצוף עליון לפרצוף תחתון.

וידיעה זו היא חידוש גדול, דהא בשלמא אחר התיקון שנעשו בחינת פרצופים, שפיר הוא שיש הלבשה ונתינת מוחין מעליון לתחתון, אך בשבירה הרי לא יצאו הז"ת בדמיון פרצוף אלא סדר עמידתם היה חד סמכא, וא"כ איך יתכן שהיה שם הלבשה ונתינת מוחין מעליון לתחתון.

אלא שצריך לדעת שכן הוא האמת וכמ"ש הי"פ"ש בע"ח דף ל"ה ע"ג-ד.

וכדי להבין ידיעה חשובה זו, חשוב ביותר ללמוד באוצ"ח דף ח' סע"ב, ובאיפה שלימה שם אות ח'.

וז"ל אוצרות חיים דף ח' סע"ב:

ושאול מרחובות הנהר הוא יסוד

בסוד מה שהודעתך כי העטרה של יסוד הבינה המתרחבת

ונקראת רחובות הנהר.

דהיינו **שואל** נקרא שאול **מרחובות הנהר** כיון ש-**שואל** הוא **יסוד**, וגם **רחובות הנהר** הוא **יסוד**, שהרי גם **יסוד דבינה** שהוא יסוד אימא, נקרא **רחובות הנהר**.

ומוסיף הרב ז"ל:

ה"ת ש'אול מ'רחובות ה'נהר הוא משה, כי הוא סוד **היסוד** של **אבא** כנועד.

מבואר ששואל שהוא בחינת ספירת היסוד דז"א נקרא משה, ומשה הוא סוד היסוד של אבא, ו**יסוד דאבא מלובש בשואל שהוא יסוד דזו"ן**.

וראה שם באש"ל אות ח' שהביא דברי א"מ ז"ל:

אפשר **שבעת הנקודים - השבירה**, היה סדר **התלבשות** האורות לפי שעה, דאל"כ כפי זה איך יש **יסוד אבא ביסוד דז"א** בעת החרבן.

למדנו מדברי האיפה שלימה שמוכרח הדבר שגם **בעת השבירה** היה סדר **הלבשה**, ולזה שפיר יסוד דאבא הנקרא משה מלובש ביסוד דז"א, ולכך גם יסוד דז"א נקרא משה על שם התלבשות יסוד דאבא בו, וממילא גם בעת שהיתה השבירה בזו"ן, היתה שבירה גם במה שמלובש בזו"ן מהפרצופים שמעליו וכנ"ל.

ביאור ענין ישסו"ת הראשונים שהם השניים וכו'.

כבר ביארנו לעיל שלעולם נ"ר של כל פרצוף מתוקן ע"י המאציל, וכל עבודתינו היא להביא בתחילה את בחינת הנשמה, ואח"כ להביא את בחינת החיה ואח"כ את בחינת היחידה. ועוד ביארנו לעיל שלעולם השפע מגיע מלמעלה למטה, והיינו שקודם עתיק לוקח חלקו ונשלם בחלק הנשמה שלו, ואח"כ א"א לוקח חלקו ונשלם ואח"כ או"א וכן ישסו"ת וזו"ן, נמצא שלפני שיבוא חלק השפע המגיע לז"א, כבר קיבלו או"א וישסו"ת את בחינת הנשמה שלהם.

וכתב הרב בשער ז"א פרק ב' [ע"ח דף פ"ד ע"ב ו-ג], וז"ל:

ונחזור לענין כי הנה מכח עליית כל האורות הנ"ל וכללותן למעלה, וכן מכח עליית ב"פ האמצעיים דנ"ה דעתיק למעלה בב' פרקין קדמאין, נוסף שם אור גדול ועצום, ואין בו כח ביסוד דעתיק לסובלו, כי הוא צר מאוד, ואז נבקע ונסדק מלמעלה למטה, ויצא האור לחוץ, ואז חכמה [אבא] ויש"ס העומדים בימין מתחברים ונעשו פרצוף אחד בלבד, וכן אמא ותבונה שבצד שמאל נעשו פרצוף אחד לבד, כי עתה אורות היסוד שוין בענין גילוי בהשוואה א', ואין עתה כיסוי וגילוי הגורם חילוק פרצופים, ועתה אין שם רק ב' פרצופים לבד, אחד מאבא ואחד מאמא, ושיעורם למעלה מן הגרון עד למטה בטבורא דא"א. וזכור הקדמה זו כי בכל פעם שרוצין או"א להזדווג לצורך מוחין לז"א, נעשה הכל פרצוף אחד לבד לאבא ויש"ס, ופרצוף אחד לבינה ותבונה, וזכור זה לכל המקומות שתצטרך להקדמה זו.

למדנו היטב שלצורך נתינת מוחין לז"א, שהוא בחי' הנשמה דזו"ן, צריך שאבא ויש"ס יעשו פרצוף אחד, ואמא ותבונה יעשו פרצוף אחד, והיינו שבחינת הנשמה דאו"א וישסו"ת היא נעשית פרצוף אחד כדי להמשיך את בחינת הנשמה לזו"ן.

והנה אם נעריך את בחינת הנשמה ד-או"א לעומת נשמה ד-ישסו"ת, הרי ש-או"א נקראים ראשונים, ו-ישסו"ת נקראים ראשונים בערך ישסו"ת, אך בערך או"א הם נקראים שניים, וזהו ישסו"ת הראשונים שהם שניים, דהיינו נשמה דישסו"ת שהיא ראשונה בערך ישסו"ת, ושניה בערך או"א.

וממילא אם נדבר על נ"ר ד-ישסו"ת לעומת נשמה ד-ישסו"ת, הרי ש-נ"ר ד-ישסו"ת נקראים שניים בערך נשמה ד-ישסו"ת ושלישיים בערך או"א. וזהו ישסו"ת השניים שהם שלישיים דהיינו נ"ר ד-ישסו"ת.

נמצא א"כ שבתחילה נשמה דאו"א ונשמה דישסו"ת נעשים שניהם פרצוף אחד, ומיחוד זה נמשך נשמה דזו"ן מלובשת בצלם הנמשך לה מנשמה דישסו"ת שנקרא ישסו"ת הראשונים שהם השניים בערך או"א, וצלם זה הוא הטיפה הרוחנית.

ומלבד זה נמשך מנ"ר דישסו"ת שנקרא ישסו"ת השניים שהם השלישיים בערך או"א, טיפה גופנית שהיא לבוש אל נשמה דז"א.

נמצא שלזו"ן נמשך בחינת נשמה מלובשת בצלם ולבוש, צלם ממוחין דנשמה דישסו"ת שזהו ישסו"ת הראשונים שהם השניים. ולבוש ממוחין דנ"ר שזהו ישסו"ת השניים שהם השלישיים. ומתוך כל זה נמשך לז"א או"פ שהוא צ' דצל"ם, ואו"מ שהוא ל"מ דצל"ם, וכשנעריך את צ' דצל"ם הנכנס בתוך ז"א כלפי ה-ל"מ דצלם הוא יקרא ישסו"ת השלישיים שהם הרביעיים.

הצורך בנה"י החדשים.

בשער המוחין ריש פ"א [אוצ"ח דף ל"ד רע"ד] כתב הרב וז"ל:

ונבאר עתה ענין התלבשות המוחין דז"א, בתוך הכלים דנה"י דאמא, שנשארו ריקנים בעת הלידה כנ"ל, כדי שאח"כ יהיו מתפשטים תוך ז"א. ותחילה נבאר בחינת אימא עצמה,

שא"א שתשאר חסרה בלתי נה"י לה לעצמה,
 שאם נאמר שנשאר כך באופן הזה,
 שיהיה ג' אחרונות שהם נה"י שלה מתלבשים תוך ז"א תמיד,
 א"א זה, לפי שבהיותה כך לא תוכל להזדווג עם אבא,
 והרי נודע כי זיווג דאו"א תדיר ולא פסיק לעלמין,
 ולסיבה זו מוכרח הוא שיתהוו לה נה"י אחרים חדשים וכו'.
 למדנו מדברי הרב שכיון שמוחין דז"א מלובשים בנה"י דאמא, ונה"י דאמא אלו מלובשים
 תוך ז"א [ואלו הופכים להיות עצם מעצמו ובשר מבשרו דז"א], א"כ נמצאת אמא חסרה מנה"י
 לה לעצמה, ולכן מוכרח הוא שיתהוו לה נה"י חדשים לצורך עצמה.
 ועל דברים אלו הקשה באיפה שלימה אות א', וז"ל:
 יש להבין לפי מ"ש הרב בשער המוחין פ"ה ופ"ו,
כי שתי טיפות דאו"א מחומר וצורה שלהם נעשו ב' צלמים
 בין בעיבור בין ביניקה בין בגדלות,
ובהם מתלבשים נר"ן דז"א,
 והם מתלבשים תוך ג' כלים דז"א וכו',
 א"כ נמצא לפי זה שאינן נה"י דאו"א עצמם מתלבשים בז"א,
 אלא הטיפות עצמם נעשו לבוש לנר"ן דז"א שהם ג' מוחין דז"א דעי"ם,
 ולפי זה למה לא תוכל אימא להזדווג עם אבא,
 שהרי אינה חסירה מנה"י שלה ולמה הוצרכו לעשות לה נה"י חדשים.

וביאור הקושיא הוא שלפי כל האמור לעיל, נמצא שאין נה"י דאימא ממש נכנסים תוך ז"א
 אלא רק בחינת הטיפה לחוד, וא"כ אימא אינה חסרה מנה"י שלה ויכולה להזדווג עם אבא
 גם מבלי שיעשו לה נה"י חדשים, דהא כל מה שנתנה אימא לז"א זה רק את בחינת הצלם
 והלבוש שהם טיפות המלבישות את המוחין דנשמה דז"ן, וא"כ למעשה לא חסרה אימא
 דבר ויכולה שפיר להזדווג עם אבא, ואמאי אומר הרב שאימא צריכה נה"י חדשים וזולתם
 לא תוכל להזדווג עם אבא.

ומיישב השד"ה קושיא זו עפ"י דברי הרב בדרוש הדעת המובא גם בנה"ש דף מ"ב רע"א, וז"ל:
 והנה גם בענין המוחין דז"א יש חילוק א' וצריך לבאר,
 והוא כי נודע שיש לז"א ב' בחינות מוחין,
 ג' [חב"ד] מצד אבא וכולם נקרא מוח א' - חכמה דז"א,
 וג' [חב"ד] אחרים מצד אימא וכלם נקרא מוח אחד - בינה דז"א.
 והנה אלו החכמה עם הבינה בהזדווגם יחד
 הוא ע"י מוח הג' דאבא הנקרא דעת דמוחין מצד אבא,
 [דהיינו דעת שמכללות החב"ד שבאו מצד אבא,
 מזדווג עם דעת שמכללות החב"ד שבאו מצד אימא וכמ"ש הרב לקמן].

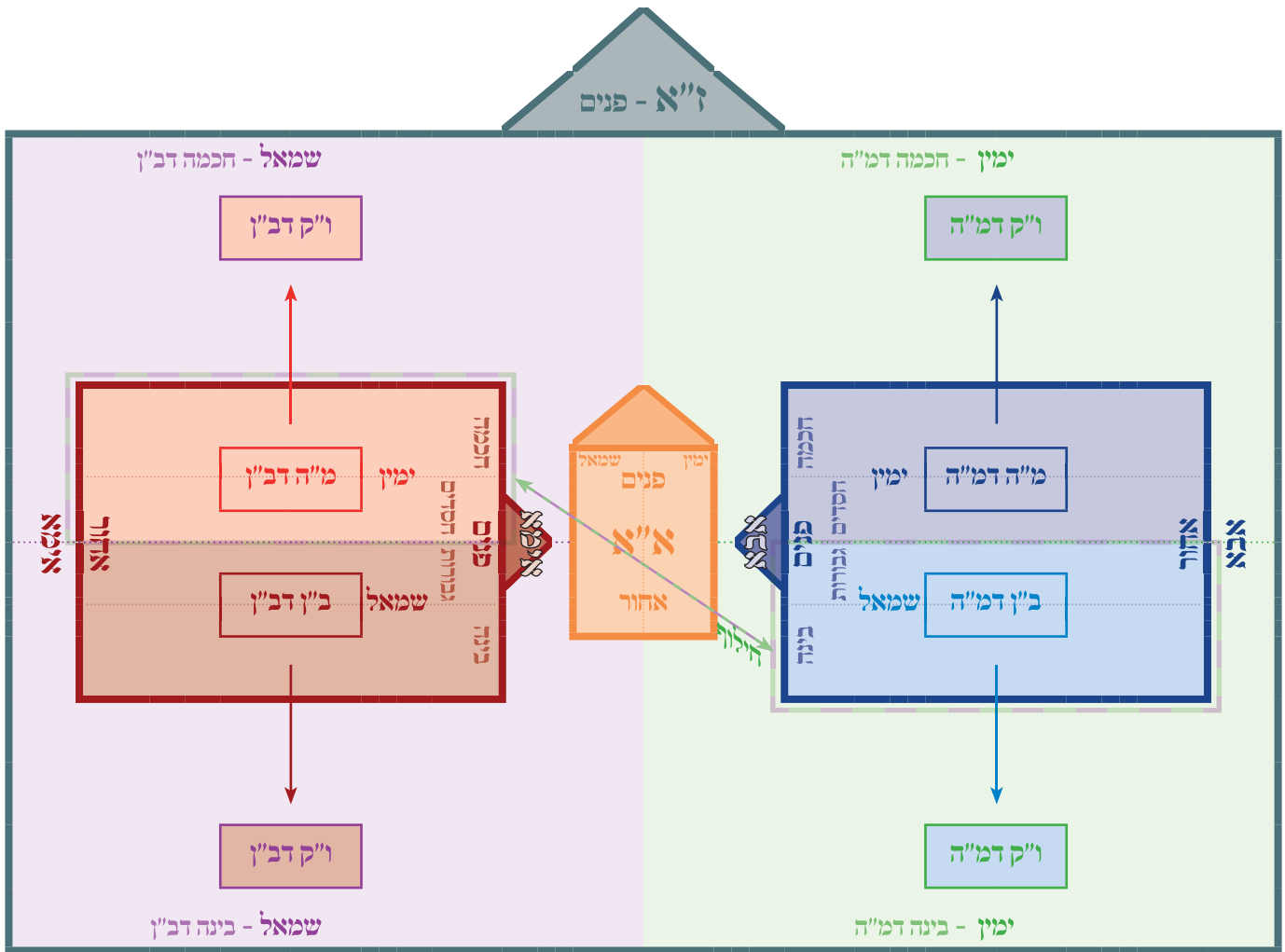
למדנו שאף למוחין דאבא ואימא שבתוך ז"א שהם צ' דצל"ם יש זוג וגם עליהם נאמר
 זווגייהו תדיר ולא מתפרשין לעלמין, ומזה נבין שגם הל"מ דצל"ם שנשארו בבחינת אור"מ,
 שהם ל"מ דאבא ו-ל"מ דאימא, גם הם מוכרחים שיהיה זוגם תדיר, ול-ל"מ אלו חסר
 בחינת צ' דצל"ם שהוא נה"י דצל"ם, שהרי ה-צ' דצל"ם נכנס תוך רישא דז"א, א"כ ל"מ אלו
 לא יכולים להזדווג, ועל ל"מ אלו אמר הרב שצריך לעשות להם נה"י חדשים.

סיכום.

ז"א מקבל ב' טיפות מוחין מישסו"ת הנקראים צלם ולבוש.
 צלם הוא הטיפה הרוחנית הבאה מחלק הנשמה דישסו"ת, מאותם חלקים דנה"י דישסו"ת
 שהיו בחי' לבושים לזו"ן בעת השבירה ונפלו לבי"ע, ובעת התיקון עלו ונעשו נשמה לישסו"ת
 והם החוזרים בסוד צלם לזו"ן, ונקראו ישסו"ת הראשונים שהם השנים [בערך נשמה דאו"א].
 לבוש הוא הטיפה הגופנית הבאה מחלק דנ"ר דישסו"ת, ונקראו ישסו"ת השנים שהם
 השלישים [בערך הנשמה דישסו"ת].
 ושניהם יחד נמשכו בסוד צלם שלם לז"א, ל"מ לאור מקיף ו-צ' אור פנימי. ואותו צ' הנכנס
 בז"א נקרא ישסו"ת השלישים שהם הרביעים [בערך ה-ל"מ], ולאותו ל"מ הנשאר ע"ג רישא
 דז"א צריך להשלים נה"י חדשים, שהוא בחינת הצ' שחסרה מהם.

מקורות

ע"ח ח"א דף ק' סע"ג השמ"ש אות א', דף ק' אע"ב השמ"ש אות ד', דף פ"ד ע"ד. ח"ב דף ו' ע"ג, הגהת השמ"ש אות א'. ח"א דף ע"א סע"א שמ"ש אות א'. תו"ח דף קכ"ב סע"ב. נה"ש דף ז' ע"ד, ט' אע"ב. כרם שלמה ח"ו עמ' כ"ב סע"א, עמ' קס"ז. שעה"כ דף כ"ו ע"ב. ענ"ה דף מ"ב ע"ב אות מ"ז, דף פ'. בא"ל ח"א דף ס"ז ע"א. סידור חול ח"ב עמ' ל"ז ע"ב. תו"ח דף קס"ט. מע"א דף רצ"ו ע"ב. שער הגלגולים הקדמה כ"ו פ"י. שער ח"ב שאלה ק"כ.

ז"א - אהור

(בנין אטב"ח)

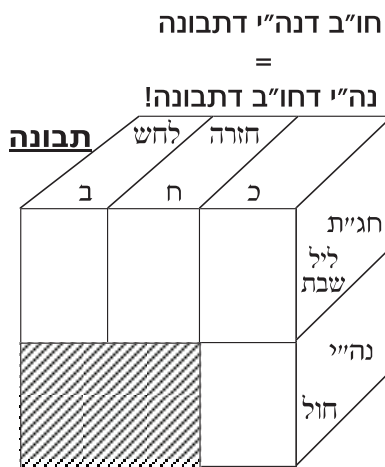
נוק' - אהור

נוק' - פנים

הערות

- * ז"א עומד באותו כיוון כמו א"א. או"א עומדים פב"פ ומלבישים את א"א מכל צדדיו, אבא מצד ימין (פנים ואח) ואימא מצד שמאל (פנים ואח).
- * לאחר החילוף (הראשון), אבא נמצא בפנים, ונכנס בפנים דז"א, אימא נמצאת באח' ונכנסת באח' דז"א.
- * הנוק' הנבנית באטב"ח היא העומדת כנגד מלכות דו"ק דמ"ה (יעקב) וכנגד מלכות דו"ק דב"ן (רחל). יעקב הנבנה במקביל לנוק' הזאת נעשה מיסוד דאבא (אח'), ולכן מדובר ביעקב אחר (לא העומד כנגד מלכות דו"ק דמ"ה).
- * תמיד בחילוף מתחלפים צד שמאל דאבא וצד ימין דאימא, תמיד הנוק' המקבלת את המוחין דאימא היא יעו"ר העומדת כנגד ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן.
- * הסיבה לחילוף השני היא כי על פי ע"ח דף ק' ע"ד, בשבתות וימים טובים הנוק' (אותה אחת) צריכה לקבל את מ"ה דב"ן, הנמצא לאחר החילוף הראשון בצד שמאל דאבא. לכן ע"י חילוף נוסף, מחזירים את המ"ה דב"ן בצד ימין דאימא ונוק' תקבל מ"ה וב"ן דב"ן.
- * ע"פ חידושי הרה"ג שד"ה (ענ"ה דף פ' אמצע ע"א, ד"ה מ"ש הרש"ש) כונת התפילה באו"א הפרטים, ולאחר החורבן רק בצד שמאל. ולכן, חלוקת השפע יהיה תמיד לפי או"א הכללים, אך זו"ן יקבלו רק מהפרטים (מצד שמאל). כלומר, רק חלק השפע שבא דרך אימא ותבונה הכללי, שהוא דרך בינה דבינה דמ"ה ומלכות דבינה דמ"ה, יביא לזו"ן את הו"ק דמ"ה. וה"ק דבינה דב"ן ומלכות דבינה דב"ן, יביא לזו"ן את הו"ק דב"ן.

עיבור	יניקה	מוחין
		כתר (מעש"ק) ח"ב ח"ג דכתר
		בניה (לחש) ח"ב ח"ג דכתר
		חכמה (חזרה) ח"ב ח"ג דכתר

לחש: ח"ב ח"ג דכתר דבניה דנה"י דישסו"ת
 חזרה: ח"ב ח"ג דכתר דחכמה דנה"י דישסו"ת
 מעש"ק: ח"ב ח"ג דכתר דכתר דנה"י דישסו"ת

ישסו"ת - נשמה	
כחב"ד חגיית נה"י	שבת בבוקר כחב"ד בנתעלה וישב...
כחב"ד חגיית נה"י	ליל שבת חג"ת
כחב"ד חגיית נה"י	חול נה"י

שורשי המוחין שבכתר

שורשי המוחין שבכתר - בכללות התפילה

ז"ת		חב"ד		כתר - עם שורשי המוחין			
ז"א	ז"ת	אימא	אבא	עתיק	חכמה	א"א	נוק' דע"י
חכמה	יעקב רחל	חכמה	יש"ס תבו'	אבות	מודים	חסדים	גבורות
חסדי' גבו'	חסדי' גבו'	חסדי' גבו'	חסדי' גבו'	מגן אב'	הטוב שמך	הטוב שמך	הטוב שמך
שים שלום	שים שלום	שים שלום	שים שלום	כריעה וקפדה י'	כריעה וקפדה י'	כריעה וקפדה י'	כריעה וקפדה י'

שורשי המוחין שבכתר - בקונה הכל

עי' ע"ה ח"א דף ק"ו סע"א. אוצ"ח דף ל"ז סע"א אש"ל אות ו'. נה"ש דף ט' סע"ג. שע"ר ח"ב שאלה קנ"ג.

עי' בענין כריעות וקפדות בעמוד 180.

מקורות
 סידור חול ח"ב דף ל"ג ע"ב והלאה.
 אוצ"ח דף כ"ו ע"ב, אש"ל אות ה'.
 שעכ"ה דף כ"ה ע"ג.
 ע"ח ח"א דף פ"ג ע"ב, דף ק"ב ע"א.
 שע"ר ח"ב שאלה ע"ב וע"ג. ח"א שאלה ס"ד.
 אוצ"ח דף ל"ד ע"א, אש"ל אות ב', ג'.
 פת"ע דף י"ז ע"ג אות ב' ד"ה אין תימה.
 באתי לגני ח"א דף נ"ב ע"א.
 ע"ח ח"ב דף י"ג ע"ב כלל ח'.
 עיי' ציור סדר לידת וכניסת המוחין בז"א, בעמ' 22.

תנהי"ם דתבונה (שניים שהם שלישיים - טיפה גופנית)

ת"ת דתבונה

בפנים, עולים לחצי העליון כדי להשאיר מקום לכתר דז"א.
 באח', עולים לחצי התחתון, אין כתר עצמי לז"א.

התרוקנות הוד דתבונה

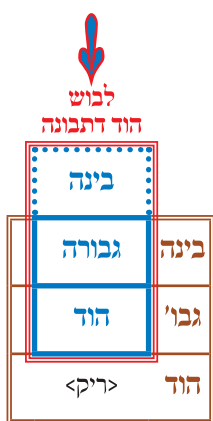
פ"ע דהוד	
פ"א דהוד	⑥ "אחד"
פ"ת דהוד	⑤ "ה" (השני)

התרוקנות נצה דתבונה

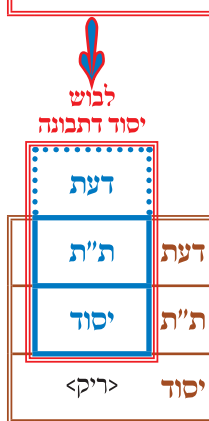
פ"ע דנצה	
פ"א דנצה	④ "אלקינו"
פ"ת דנצה	③ "ה" (הראשון)

התרוקנות יסוד דתבונה

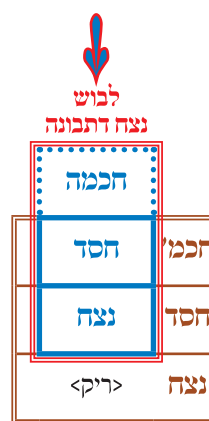
פ"ע דיסוד	
פ"א דיסוד	② "ישראל"
פ"ת דיסוד	① "שמע"

כלי בג"ה דז"א

כלי דת"י דז"א

כלי חח"ן דז"א

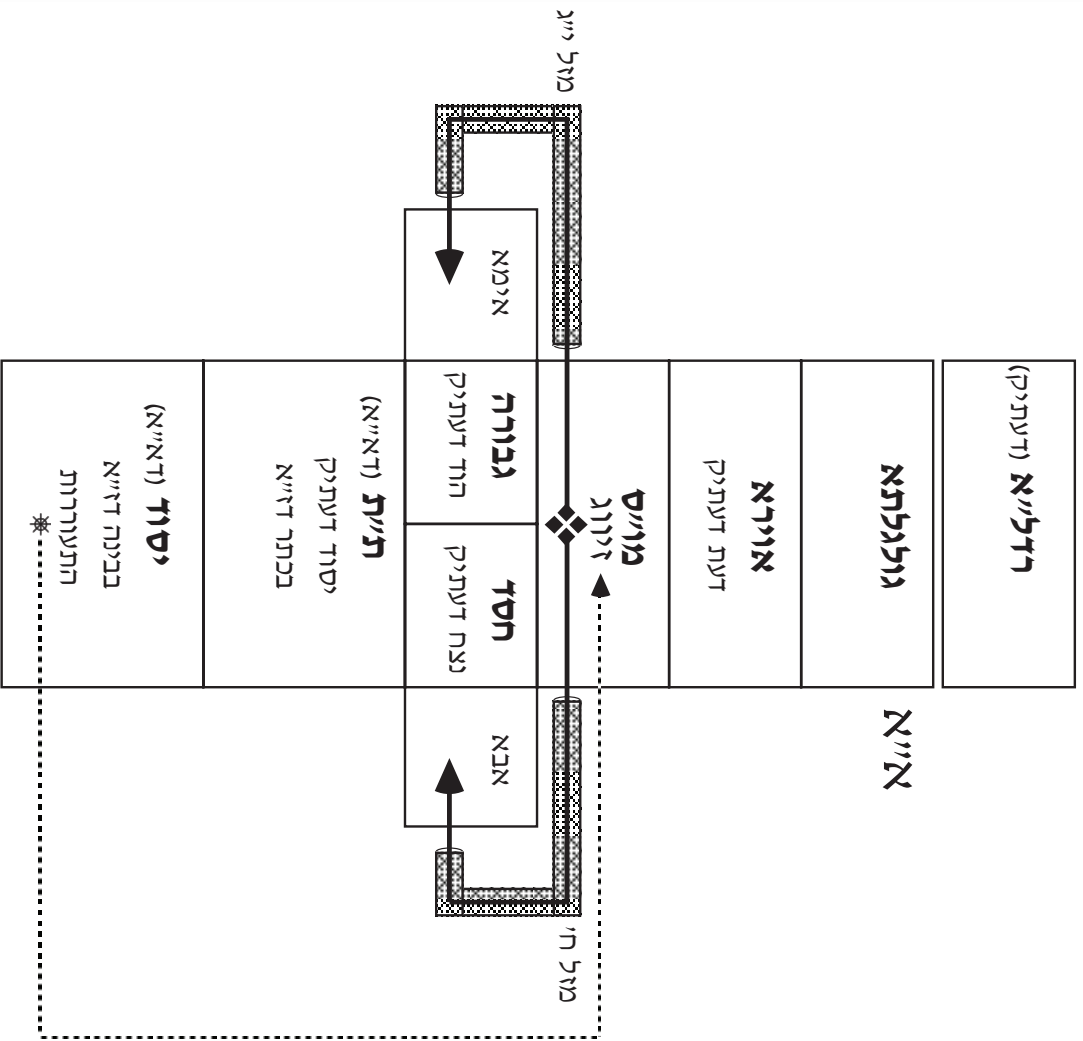
כניסת מוחין דז"א לתוך כלי ז"א, מלוכשים בתוך נה"י דתבונה, בתיבת "אחד":

ארבע עינים בצינון

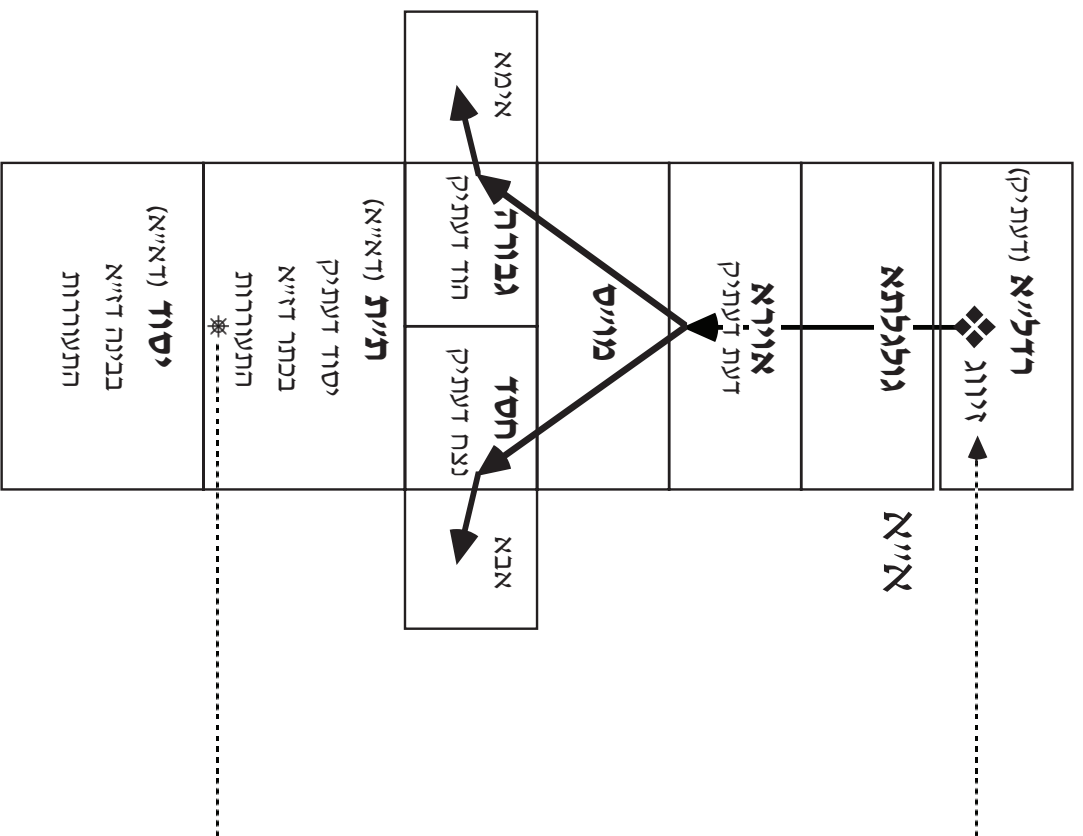
1. לפנות מקום בלבושים דאו"א לצורך מוחין דז"א.
2. לצורך החלב.
3. גורם לדחיית הולד.
4. ריבוי אורות (הנה"י דאו"א שעלו לת"ת), גורמים לבניית נה"י חדשים לאו"א.

ע"י סידור הרשימה ח"א דף ל"ג ע"ב (מילת "אחד"), ע"ח ח"ב דף כ"ג ע"ג ריפ"ש אות א', אמ"ל דף ס"ד ע"ג אות ע"ח, פתי"ע דף י"ט סעי"ד אות ט"ז ד"ה ע"ד מצאתי, שם משמעון דף צ"ז ע"א, תו"ח דף קס"ט ע"א.

סופר ב' - מלכר

סופר א' - מלגו

ע"פ שיטת הריפ"ש, המסלול "מלכר" הינו העיקרי.

ענייה דף מי ענייה את מני"ד, פי"א ענייה (הידושי ריש). נהיי"ש דף מני"ב ענייה (נדוש הדעת). ענייה שבי"ט פי"ג, ענייה ששי"ז פי"ג, ענייה חיי"ב דף טו"ז ענייה השמי"ש את אי הרפ"ש את אי.

